Çaylak

YAYINLARI

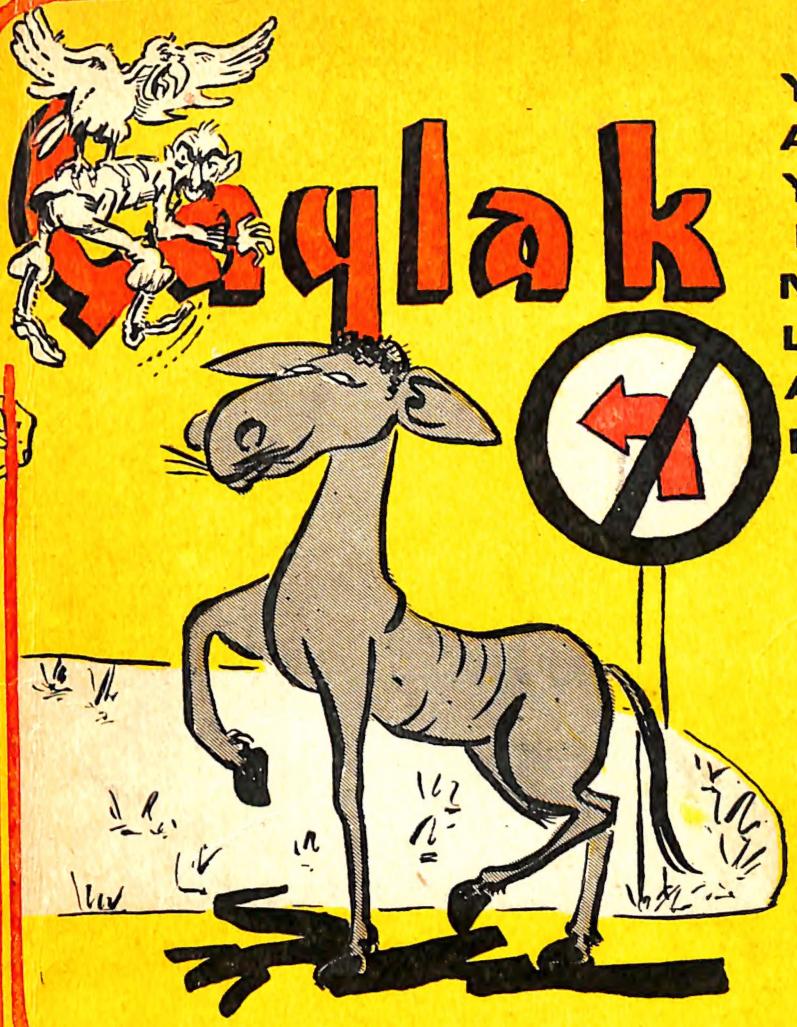

kara eşek DESTANI

ÇAYLAK YAYINLARI - 2 -
– TAŞLAMA DİZİSİ –

İÇİNDEKİLER

— KARA EŞEK DESTANI

— **KÜTÜKNAME**
(ÖKÜZHAN ASİLKÜTÜK'E İTHAF)

— BİZİM DESTANIMIZ

— ÇOBAN SÜLÜ DESTANI

— İŞÇİ DESTANI

— İŞVEREN DESTANI

— ESNAF DESTANI

— KÖYLÜ DESTANI

— SERBEST MESLEK SAHİPLERİ DESTANI

— MEMUR DESTANI

Kapak ve iç Mizanpaj : H. Nejat ALTINDAĞ
H. GÜRPINAR
Enver ORHAN

Karikatürler : H. Nejat ALTINDAĞ
Serdar SAĞLAM

Basıldığı Yer : Ankara Basım ve Ciltevi
Tel : 11 26 77 — ANKARA

KARA EŞEK DESTANI

Halil Nejat ALTINDAĞ

—

GENÇ KORKUT SİZLERLE

BAŞLARKEN

Bundan bir sene kadar önce ÇAYLAK MİZAH DERGİSİ'ni çıkartırken şöyle düşünüyorduk; Varlığımızdan bir zerre bile bulunmayan mizah alanında «İslâm ahlâk ve faziletinden taviz vermeyen, bir Türk gibi düşünüp, Türk'e yakışır şekilde hizmet eden bir dergiyle «BAŞARMAK İÇİN BAŞLAYALIM»...

Solun, yada belden aşağı «Vır-vır» ların hakim olduğu bu alanda, biz de küçükte olsa bir ateş yakalım... Ve o ateşin etrafında toplanacak Türk milliyetçiliği ülküsüne gönül vermiş kaabiliyetli arkadaşları teşvik ederek, propağanda silâhı olan mizah dalında, onlar sayesinde sesimizi duyuralım...

İşte Halil Nejat Altındağ, bizim koyduğumuz adla «GENÇ KORKUT» kardeşimiz; o ateşin başında toplanan ve «ÇAYLAK» mizah dergisine elinden geldiğince katkıda bulunan kaabiliyetli arkadaşlarımızdan sadece birisidir...

Koltuğunda taşıdığı karpuzların adedi «BİR KOLTUĞA İKİ KARPUZ SIĞMAZ» deyimini yalancı çıkartacak; hatta küçük dilleri yutturacak derecede fazladır. Bu sene eğer solcular izin verir, yollar yürümekle aşınmaz, ve haziran imtihanlarında kalem yerine silâh kullanılmazsa (!), mimar olacaktır... Eğer sebat ederse, kendine mahsus «Güldürürken düşündüren üslûbuyla» rakipsiz bir taşlama yazarı, «GENÇ KORKUT» olacaktır... Eğer ateşin başından uzaklaşmaz, her gün kendini aşan çizgileriyle karikatür çizmeye devam ederse, bu dalda da büyük isim olacaktır. Koltuğuna son günlerde yeni bir karpuz daha eklemiş, tek başına «ÇAYLAK TİYATROSU»nu kurarak milliyetçi gençlerin gecelerinin neşe kaynağı olmuştur.

İşte, bunun için ilk karikatür-taşlama kitabında çizgisiyle ve destanlarıyla daha yakından tanışacağınız, alçak gönüllü ve dört dörtlük ülkücü kardeşimiz «ÇAYLAK» da olsa «BAŞARMAK İÇİN» başlamıştır. İşte o yüzden bugün onu tenkit etmek için çok erkendir. Eğer ateşin başından uzaklaşırsa, ozaman onun aleyhine söylenecek çok şey bulunabilir.

Nejat'ın yalnızca ilk kitabına değil, 2. sine, 3. süne, 4. süne ve On yüzbinincisine önsöz yazmak ise benim en büyük mutluluğum olacaktır...

Enver ORHAN

Ö N S Ö Z

Anadolu'nun çileli hayvanı eşek, Türk mizahına hemen her zaman malzeme teşkil etmiştir. Zaman olmuş odun vurmuşuz sırtına, çuvalları yüklemişiz, yara-bere içinde bırakmışız; en ufak şikâyeti olmamış. Sonra da, mizah tarihimizin unutulmaz bir çok eserinde konu etmisiz.

Nasrettin Hoca'nın eşeği ile ilgili fıkralar, nesilden nesile, dilden dile aktarılmaktadır.

Eşref'in «Eşeknâme» sindeki eşeği, bugün her hareketiyle zamanımızı sıkan besililerinin tam aksine «Zaif-ü nizâr» idi.

İsyanlarımızın, küçültme teşebbüslerimizin en ünlü sıfatıdır eşek. Vurdum duymazlığın, akıl fukaralığının, inatçılığın sembolü olarak kullanırız. Küfürlerimizde, eşeğin soyunu sopunu da karıştıran benzetmelerimizle, hakaretin zirvesine ulaşmanın keyfini yaşarken; zavallı hayvana nankörlük ettiğimiz aklımızın köşesinden bile geçmemiştir.

Biz, günlük yaşantımızda ne eşekler ve ne eşşoğlueşekler görmüşüzdür ki; onlara o sıfatları vermek aslında, insana, hizmette kusur etmeyen Anadolu'nun bu çileli hayvanına nankörlük olmuştur.

Kendi vatanını Çin'e, ya da Rusya'ya peşkeş çekmek isteyen eşek gördünüz mü?

Dini siyasete alet edip, din-iman adına hırsızlık yapan, rüşvet alan bir eşşoğlueşek tanıyor musunuz?

Bu kitapta da bana kalırsa olan; yine gariban eşek nesline oluyor.

Eşeği özünden ayırmayan «Zerduş palan»ın nice «Gidi»leri beyefendi yaptığı günümüzde, çirkin benzetmelerinden dolayı bütün insanlar adına, eşeklerden özür diliyorum.

Tuncer ÖZBAYKAL

KARA EŞEK DESTANI

-GENÇ KORKUT-

Bir eşeğin masalı, büyük kentte başladı;
Onu gören çocuklar, saatlerce taşladı.

Gururu kırılmıştı zavallı eşekçiğin,
Buralara gelmişti bir avuç arpa için...

Zavallı, kalbi kırık, dolaştı günler boyu,
Bırak arpayı, otu; bulamıyordu suyu.

Açlıktan sırtındaki tüyler döküldü, tek tek;
Zavallı oldu artık uyuz, kötü bir eşek.

Günlerden birgün onu bir «üç kâğıtçı» gördü,
İşime yarar deyip, evine sürdü.

Zavallı zaten açtı, ev yüzü görmemişti,
Doyasıya ot yeyip, yüzü hiç gülmemişti.

Önce pek rahat geldi; sıcak ahır hazır yem,
Yedi, içti, eğlendi, keyfince sürdü bir dem.

Koca bir zaman ona pek kısa gibi geldi,
Alışmıştı rahata öküz gibi semirdi.

Hâmisi üç kağıtçı; verdiğini alacak,
Zavallı eşekçiği ekinlere salacak

Lakin yaptıda birgün şart koştu anırmayı
Yoksa kesecek hergün; suyu, otu, arpayı...

Ot için anırmaya mecburdu zavallıcak
Başlardı bağırmaya, susarsa aç kalacak.

Millet alışmıştı hep, kanarya, kuş sesine
Dediki üç kâğıtçı: «Geldik eşek devrine»

«Bir kerecik deneyin, bu eşeği» diyordu,
Dinlenmez bu diyeni çağ-dışı yapıyordu,

Safmı yok şu dünyada, «güzel teklif» dediler,
Eşek anırdı, durdu, bir güzel dinlediler.

İlericilik buysa, basitmiş dedi herkes,
Bülbül ötse bir yanda, yan yandan dediler kes...

Madem eşek dinlemek, ileriye mahsustu,
Kanarya gericiydi, saldırdılar o sustu.

İlericiyim diyen, hep eşek dinliyordu,
Onun gibi tepinip ileri gidiyordu.

Zavallı garip eşek KARA olan rengiyle,
Tutunmuştu bir kere, MASMAVİ semeriyle...

Hoşlanmıştı eşekcik, böyle meşhur olmaktan,
Heryerde rağbet görüp, iyi ağırlanmaktan.

Gün geldi, bilmez oldu, savurduğu ZIRVA'yı
Bazı yükselmek için kopardı yaygarayı

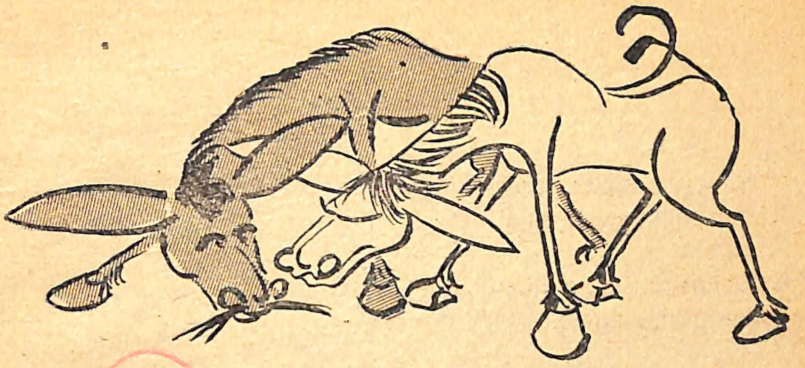

Bir dişisi var idi, pek RAHVAN idi huyu
Kısırdı ikiside, türeyemedi soyu

Yıllar geçti aradan, sıpaları olmadı,
Boş kaldı gönülleri, O sevgiyle dolmadı

Zamanla nefret aldı, o sevginin yerini.
Birbirine düşürdü, elin bebelerini.

Çocuk sevgisi nedir? Bilmiyorduki garip,
Kırdırdı sıpaları, akıllarına girip...

Edebiyat yapardı; EŞEK SEVGJSJ diye,
Millet dedi eşeksin, bu «EŞEKÇİLİK» niye?

Bu karanlık işlerden menfaat umuyordu,
Anırıyordu hergün bir an boş durmuyordu.

Bulaşmıştı bir kere, böyle kirli işlere,
Dolaştı, durdu öyle, uyardılar kaç kere...

Yandaşıda varidi, görünüşüyle
Kendi halinde, şüpheci, ürkek;

Bakışları yerde, düşünüşüyle,
Özgürlükçü, demokratik bir erkek...

Gündüz insan gece it, evet, it oluyordu,
Kulübesine bir git, hırlayıp.. havlıyordu!...

Gece susardı birden, kuyruğunu sallardı,
Gelecek bir gölgeyi, karanlıkta arardı.

Nitekim, çok geçmeden çıka gelirdi «Gölge»
Elinde bir-kaç kemik, tavırları pek bilge...

Karnını doyurdu ya, itin midesi mahkûm,
Emirle havlamaya başlar, eser tahakküm.

Gariplere eziyet etmeyi pek severdi;
Bir parça verilsin et, Eşeğe de ürerdi.

Eşekçik bundan medet ummaya başlamıştı,
Pis domuzu, ayıyı berat edip salmıştı...

Koydu, domuz ayının, her birini bir sirke,
Çalışmadı hiç biri, eşekçik girdi riske.

Uslanmadı ayılar, yarım kaldı gösteri,
Baskı yaptı «dayı!» lar, bıkıp kaçtı müşteri!...

Tembellik şöyle dursun, sirkte anarşi çıktı.
İsyan etti goriller, görevlilerde bıktı...

Eşek azat etti ya; suçlusunuz diyemez,
Sirk sahibi, rahatça yemeğini yiyemez.

Eşek açtı başına, bu püsküllü belayı,
Suçu sirke yükledi, bastırdı yaygarayı

Özgürlük yok diyordu. Hayvan özgür olmalı:
Boşalmalı kafesler, insancıklar dolmalı!...

Zavallı ne ummuştu neler açtı başına,
Kimseler bakmıyordu eşeğin göz yaşına.

Ummadığı bir anda bir ümit belirmişti.
Durmuş, düşünmüş önce, sonra gülüvermişti.

Bu fırsat çıkmaz idi kırk yıl arasan bile,
Düşmana yapamadı.. dostuna yaptı hile...

Meselenin iç yüzü aslında şöyle idi;
İtler saldırmış önce, onlar göğüs germiştil...

Hemen koştu eşekçik, üçkağıtçı «DAYI»ya
Kükredi!... Eşekçiği başladı paylamaya.

Onlar özgür idiler herbişeyi yapmaya
Kardeşindir dediler: bak, boynunda tasmaya

Bu uydurmacaya, zavallı inanmıştı
El'in köpeklerini «O»na kardeş sanmıştı

Dayanamadı, bir kaç tanınmış bilge kişi,
Dediler bitir çabuk bu çamurlu, pis işi!..

Gönülde isteksizce, gönderdi yiğitleri,
Onlar, uğraştı sonra susturdu pis itleri...

İtler susmuşlardıya, zafer eşeğin idi,
Yiğitler söylenmedi, eşek daha ünlendi.

Bir elinde güvercin, öbür elinde silâh
Başında miğfer, bir poz; mübarek sanki İLAH!...

«İpek böceği» namlı bir örümcek bulmuştu,
Koydu «DEVELİZYON»'a rahatına kavuştu.

Develizyoncağızı ağla sardı örümcek,
Ağladı garip bülbül, bu halleri görüncek.

Heryıl güzel bir bülbül bura yuva yapardı,
Örümcek ördü, ördü, heryanını kapadı.

Örümceği eşek sardı, bu yuvanın başına,
Sonra, örümcek öldü, çattık mezar taşına..

Bülbül şakımasaydı, millet uyanmıyordu.
Üçkâğıdı bilmeyen. «Eşek haklı» diyordu.

Zavallıcık kimseye birşey yapamıyordu,
Bırakmıştı sahneyi, bir «İŞ»e koşuyordu.

Öyle bir iştiki bu; «ERKEN GEÇİM»di adı
Rengârenk birşey idi, pek güzel idi tadı

Sahnelerden jübile yapmadan ayrılmıştı
Güldü giderken bile, buyer gitmez sanmıştı

Evdeki hesapları uymadı çarşıya,
Sahneler boş kalınca, gelip kondu kanarya..

Herkes eşek devrinden yeni kurtulmuş idi,
Pek geçicide olsa kuşlar geri gelmişti.

Özlemiş idi herkes, bülbülün ötüşünü,
Güvercinin enginde, gökte süzülüşünü.

Eşekçik kederinden birzaman anırmadı,
Ölecekti derdinden, dostları aldırmadı.

Eşekçik bağrı yanık, gözler ateşten bir kor,
Ağzında dertli türkü; gitmekmi, kalmakmı zor?

Uzun zaman birşeyler tasarlamakla geçti,
En sonunda kuşlara savaş açmayı seçti!...

Dolaştı ormanları, anırdı durdu hergün,
Heryerde çifte attı, sakin geçmedi birgün

Diyor idi ki, «bana saldırıyor kanarya,
Saldırınca karşımda gidiyor hep anarya

Halbuki bu işlerde, görevliler var idi,
Eşekse hep bunları itham etmekte idi.

Diyordu ki, «Meydanda okurken rübâiler,
Saldırdı kuşlar bana, seyretti süvariler,

Mazereti hazırdı, saldırttı ayıları
Eşek yalnız değildi doluydu dayıları,

İnsanları koruma başkanı sayın tilki,
Verdiği beyanatta eşek haklı demişti.

Sözüm ona; bakardı, bir takım sahte gözler,
Duymazlardı densede hoşa gitmeyen sözler

Belki böyle demiştir, diye koruyorlardı.
İtten medet umanlar, salta duruyorlardı.

Günler geçti, aylar oldu, çamurlu sular duruldu,
Geçte olsa, güçte olsa, sahne yeniden kuruldu.

Zavallı kalpten gidecek, ne dediyse tersi çıktı,
Yedi ay sahnede kaldı, az zamanda millet bıktı.

Kurulmaz dedi kuruldu, eşekçik deli olacak,
Anırdı, dediki sahne yıkılacak, yıkılacak.

Aklı yetmedi çelmeye, çifteyle yıkarım dedi,
Çifteside sökmeyince, hırstan semerini yedi..

Girdi balçığın içine, çifteledi, çifteledi ,
Çamurlar yapışmasada, biraz izi kalır dedi.

Güneş balçıkla sıvanmaz, tutmadı doğrular çamur,
İstedikleri güzeldi; bir yuva; beş başı mâmur..

Dağıttığı o haltları cahildi bilemiyordu,
Anlamıştı hatasını, mahçuptu gülemiyordu.

Bizler ne desek beyhude, kendi çizdi kaderini,
Dost sanıp sarıldıkları, Paylaşmadı dertlerini.

Bir zaman saltanat sürdü, rağbet gördü yâd ellerde,
Zavallı, şimdi bir düştü kepaze oldu dillerde..

Ümit kalmadı sahnede, öyle beyaz perde desen,
Gazinolarda hayat yok, istikbali oldu yengen.

Saltanattan düştü eşek, tekrar yükselmesi gerek.
Ahırda tatlı bir uyku, önce dinlenmesi gerek..

Fakat heyhat! Ne boş rüya? imkân yokki uyumaya
Sirkten kaçan domuz, ayı, ahırdalar, yokki hâya!..

Eşekçik nasihat etti, ne gezer anlamaz ayı
Domuz tangoya başlamış, koparıyor yaygarayı!..

Sözde yardımcılarıydı, sıkıştı, ahır gidecek,
Ne yapsın zavallı eşek, mecbur tasfiye edecek!..

Diğerlerinin yerini oynatmıştı bizim eşek,
Bağırdı domuz ayılar, bu pis eşek değişecek..!

Iyilik yaparken hoştu, daima eşek haklı idi,
Şimdi eşek haksız idi, kendi hakları saklıydı

Eşeğin bütün işleri, arap saçına dönmüştü.
Yıkılmıştı hayalleri tüm ümitleri sönmüştü.

Kara rengi tüm kararmış, kederli gözler yaşarmış,
Kıp kızıl ümitler sönük, mavi semerse sararmış.

Bir yiğit demişti «Eşek, dur! Bir kaplanın sırtındasın,
Bu gidişin gidiş değil, yakanı kurtaramazsın!»

Hak bildiler söylediler, aldırmadı, aldırmadı.
Kaplan bir-iki tuttuya, tokmuş. iyi saldırmadı.

İşte böyle geçti koca bitmez tükenmez seneler,
Eşek boşuna geçirdi, neler yapılmazdı, neler..

Şimdi garip anırmalar gelir bazen kulağıma,
Sokakta görünce, gelip yüz sürermiş ayağına..

Eşek hoşaftan ne anlar, suç adam yerine koyanda,
Gözünü ot bürümüştü, görmezdi karnı doyanda..

Böyle duyduk, böyle bildik, bu destanı söyledik
Sabır ile azim ile doksan dokuz eyledik.

"ÖKÜZHAN ASİLKÜTÜK" e

İthaf olunur...

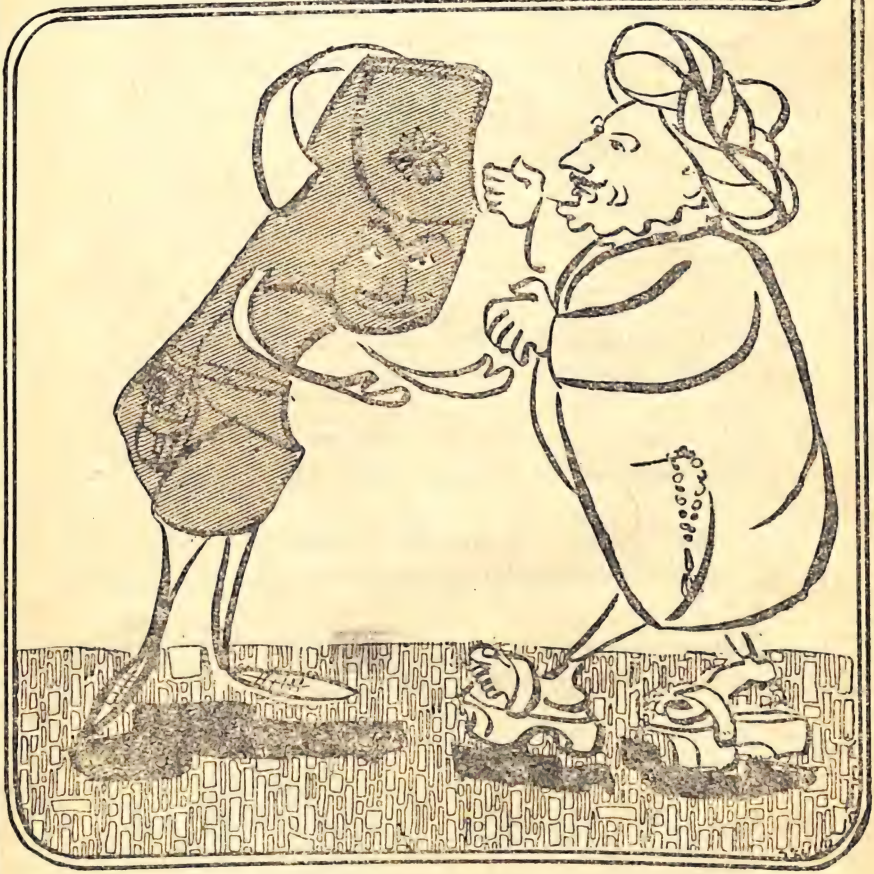

kütükname...

Nalıncı pazarında gezinirken, aniden
Bir ses duydum, kesildi, tekrarlandı yeniden...

Keserlerin sesinden fazla duyulmuyordu
Yardım isteyen sesi birşeyler umuyordu...

Tekrar kulak kabarttım, sesin geldiğiyere,
Sevinmişti sahibi. «tez gel» dedi bu kere.

İnanamadım önce, bir rüya falan sandım,
Bir an üşüttüğüme iyicede inandım.

Maalesef gerçekti bir rüya falan değil,
Dediki «Uzak durma, birazcık daha eğil...

Belki inanmazsınız, konuşan takunyaydı,
Güldü şaşkınlığıma, kahkahaları saydı.

Gerildi lastik yapı kalın kemeri birden
Ciddileşmişti artık eser yoktu gülmeden...

Oturttu bir köşeye, anlattı durdu bir bir,
Dedi doğru söylerim, yalan iyi değildir.

Halim perişan dedi takunya dükkanında,
Boşuna bekliyorum, nalınların yanında...

Çalışmalıyım artık, bir işler yapmalıyım,
Anlarsınya ağabey, bir köşe kapmalıyım...

Düşündürdü beni bu sonda söylenen sözü,
Nalının bile vardı pek yükseklerde gözü...

Sonra dedim zararı olmaz bir takunyanın,
Sonu gelsede artık bu kocaman dünyanın.

Verdim karşılığını, «Bedelini» ödedim,
Sahibi paket yaptı, takunyayı yüklendim.

Giderken dedi ağabey beni iyi dinle;
Birtek şartım olacak gitmem için seninle...

Hay hay dedim, buyur de benden ne istiyorsun,
Dedi camiye bırak, birazcık seviyorsan.

Peki dedim istersen bırakırım camiye,
Sonra pişman olma bak; alamamda geriye...

Neyse bir Cami buldum, içeri dalıverdim,
«HOCA» sıyla görüşüp, bir yana alıverdim.

Dedim sayın hoca bak bu benim hediyemdir,
Al, kullan, helal olsun, küçücük bir hibemdir.

Hoca sorguya çekti «aşırmadınya» diye,
Günahı boynuna bil, ister götür geriye...

Sahibinden sorsanda «Bu SATILMIŞTIR» dedim...
İknâ edinceye dek iyicene terledim.

Sonra birgün öğrendim, takunyanın keyfini,
Süslüydü hoca sevmiş iyi bilmiş kadrini.

«Dayak cennetten çıkma»derler herkeste bilir.
Hocanın ellerinde sopa olmuş «EKABİR»

Çocuklar ders almaya gelirler, iyi, hoşya;
Kimileri usludur, kiminde yoktur haya

Hoca iç işlerinde, NALINA bel bağlamış,
Nalın «tak taak inerken yumurcaklar ağlarmış...

Caminin iç işleri, bundan sorulur olmuş,
Haddini bilmeyene nalın hesap sorurmuş...

Cami bu; takunya çok, hep toplamış emrine,
Karşı çıkanların hep inermiş ensesine...

Çok çalışmış nalıncık yükselmeyi haketmiş,
Sadık kalmış hocaya ortalığı pâk etmiş...

Hakkıyla gelmiş yüksekler yükseği bir yere,
Yerinde gözümüz yok pek yakışmış kâfire...

Demişler adın «ÖKÜZHAN ASİLKÜTÜK» olsun,
Burda adalet sen ol, cami senden sorulsun...

Adıda pek yakışmış bu kütük parçasına,
Sağolsun hizmeti var onunda davasına...

Bazen haklı bazende kereste gibi karar,
Böyle düzene ancak böylesi odun yarar...

Namaza gelenede, bazen saldırır olmuş,

Odun hastalanmazya, bizim nalın kudurmuş...
Bütün kabahat benim, itiraf ediyorum;
«ÖKÜZHAN ASİL KÜTÜK» SATILMIŞ biliyordum...

ÖZ YURDUNDA EZİLENLERE!..

BİZİM DESTANIMIZ...

Anandan doğarsın Memo, ebende yoktur,
Ninenden başka yanında, sevende yoktur...

Sen yoksulluğun eline doğmuşsun Kardaş,
Yoksulluk, dert, bela, cefa sana arkadaş

Yamalı, eskidir fakat pâktır, sarıldığın bez
Anan Baban fakir Memo, ağlayıp çıkarma ses.

Ağlama, çünkü Ananın, işi var, çalışacak,
Ağlama sana bakamaz, durursa aç kalacak

Baban da, tarlalarda doğduğundan habersiz
Ananı bekleyemezdi, didiniyor kadersiz

Kundakta; döşegin tezek, yorganın çuval
Büyü Memo şu yaşayan leşlerden öcünü al

Az büyürsün terkedersin kundağı,
Ananın sırtına bağlı, gezersin köyü dağı

Güneş te kavurur seni, dikende batar amma
Sende kadersizsin kardaş, ne olursun ağlama

Maman'da yok, sütün duru, yersin otu çamuru
Sakın hastalanma Memo, bulamazsın doktoru

Onlar halk için çalışır senden haberleri yok
Kadıköyü, köy bilirler, hepsininde karnı tok

Sırtında eski bir mintan ayak yalın baş açık
Kesekli tarlada sürün, çamurlara bat, bat, çık

Tatlı, tatlı, yürü Memo, tut ninenin elinden
Konuş Ana de Baba de konuş onun dilinden

Dünya budur dersin belki, herkes aç, herkes sefil,
Güneşin altında sürün, iş bulma dolaş rezil!..

Yok Memo yok, büyümeli, Dünya'yı görmelisin,
Havyarsız viski içmeyen, köpeği ezmelisin.

Çocuklukta kreş yoktur, ilk mektebin bile yok
Büyü de seni satanın gözüne bunları sok

Dünya döner Memo, açta susuzda kalsan,
Hasta olsan, çıplak olsan, mutluluğu tatmasan.

Yerin yine köydür Babo, kaderin hep yoksulluk
Oyunun, ırgatlık senin ağaya etmek kulluk

Gülmeye de hakkın yoktur, içten ağlamayada
Boyun egeceksin, mecbur tek işin bu dünyada

Derdini, dağlara anlatacaksın, ağalayacaksın
Kara sevdanı kalbine, gömüp saklayacaksın

Günahkarsın gözbebegim, suçun bu köyde doğmak
Haddin olmadan sevdanın acılarını duymak

Niçin benim peşimdeler diye hep düşünürsün
Sebebini bulamaz, üzülür, üzülürsün.

Günün hep kaçmakla geçer, hayatın budur artık
Yediğin satılmayandır, döküntüdür, hep artık

İşte kardeş onlar budur, dertlerinden anlamaz
Kırk yıl anlatsan çileni, hislenipte ağlamaz

Onun gözünde mikropsun, gericisin, yobazsın
Zengin degilsin Memo, rüşvet bilmez, tolazsın...

Burda da ağalar vardır; toprakları fabrika,
Orda ırgatlık yaparsın, burda işçi harika! ,

Sümürenler hep aynıdır. yalnız adı değişir
Orda ağa, burda patron, işleri yine iştir

Bir kaç muhasebecisi vardır, gece gündüz çalışır
Vergiyi, kanunlardan kaçırmaya uğraşır

Sermaye yüzlerce milyon, yıllık gelir görünmez ,
Söyle Memo, bu gidişle Millet nasıl sürünmez?.,

İtibarlarıda vardır, asildirler, kibarlar,
Sen çatalı sağ elle tut, köpek gibi azarlar.

Medeniyyet görmedin der, kaba der, görgüsüzder
Köpeğe hoş görmediğin haltları, kendisi yer

Kanunlarda hep eşitsin, ağaların oğluyla
Sen yaparsın askerliği, okaçar raporuyla

Dert edinme Memo kardeş ona karşı kininle
Parası cebinde durur, bütün kalbi seninle

Sen gavur ellerine gideriken ölmeye
Onlar pasaportla çıkar, yaşamaya, görmeye

Şehirde o önde gider, arkasından koşarsın
Şavaşlarda mehmetciksin, öne iter, şaşarsın

Bakarsınki köyde iş yok, bu iş yaşamak değil
Büyük yer toprağı altın, hiç bulunmazmış sefil

Boşa ümit, fakat yine toparlanıp gidersin
Keyfine diyecek yoktur; aval aval gülersin

Eyvah dersin ne çıkarki işler işten geçmiştir
Büyük şehir, bu defada, seni kurban seçmiştir

Büyük şehrin en mutenal gece kondusu senin
Rengide kaçmıştır artık, tokat ile, ensenin

Bir kaç tahta bir tekerlek, araba uydurursun
Seyyar satıcısın artık, açlıktan kurtulursun!..

Kurtulursun dedim amma, zabıtalardan değil,
Geliyorlar Memo saklan, birazcık daha egil.

Onların anlayışında, medeniyet çıplaklık
Gayrı meşru kazaç yolu, diskotekte manyaklık

Gelgelelim fikrini sor, o da halkçıdır
Sözde fakiri savunur, biraz konuş sapıtır...

Köylüyü sinamalarda, kitaplarda gürmüştür
Babasını araştırsan! fakiri sömürmüştür

Evet Memo senin derdin onların aletidir
Seçim zamanı oyları, sonra eğlencesidir

Sömürülüyorsunuz der, uyanmalısın
Tek yol devrimi yutturur, dayanmalısın

Hep dertlerini anlatır, çaresini söylemez
Ağzından çıkan hep yalan, bir tek doğru söylemez

Teoriği beyin yıkar uyutur dimağını
Pratiği yıkımcılık, devirir ocağını

Uyanmalısın kardeşim özüne bakmalısın
Yalana boyun eğmeden, yüzüne vurmalısın

Haksızlığa, iltimasa, son vermelisin artık
Kendine sahip çık Memo, sanmasınlarki satlık

El ele verelim artık, birlik olalım yeter
Maymundan geldik diyorlar, yapalım itten beter

Kendimize dönmeliyiz, düşünmeliyiz, neydik,
Tarih bizden ne bekliyor, bizler ona ne verdik

Ellere özen duymakla ileriye gidilmez
Akşam sabah göbek atıp, Vatan adam edilmez

Fedakârlık yapmalıyız, şahsa değil millete
Hedefimiz olmalıdır büyük mutlu TÜRKİYE

Soydaşların ezilirken Dünya halkları nedir
Şimdi bizler özgür isek Dedenin eseridir

Aslını inkâr edenler haramzade bilirsin
Bu gerçekleri unutup, halklarız diyemezsin

Sen halk çocuğu değil Türkün öz soyundansın
Çinliye set çektiren OGUZ'un boyundansın

Kendinden utanma artık, satılmışlar utansın
Çalış örnek ol Millete, uyuyanda uyansın

Seninde öz fikirlerin Dünya görüşlerin var
Tarihlere sığmayan, ceplere nasıl sığar?

Dertler senin, anlatan, suistimal eden el,
Çaresi sende Memo, düşünde kendine gel

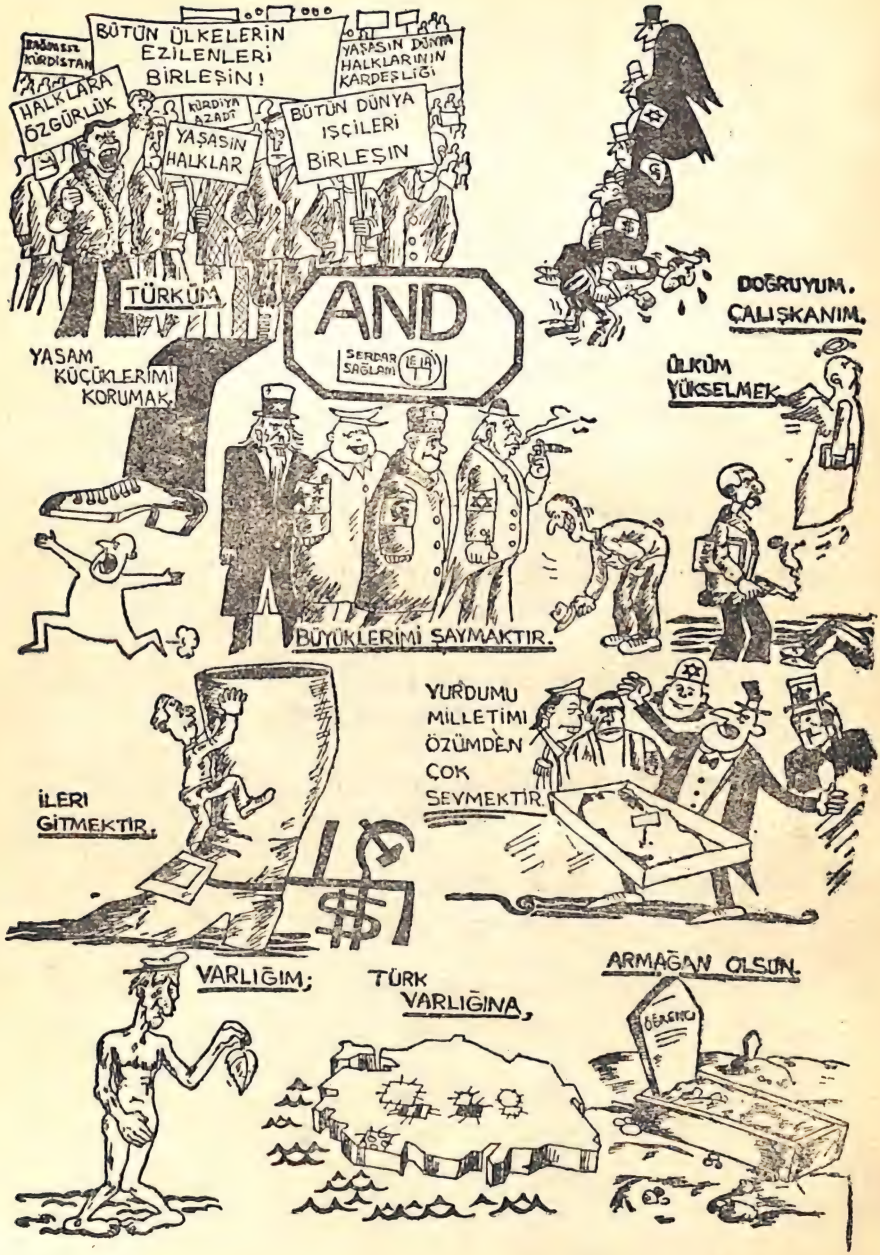
BÜTÜN ÜLKELERİN EZİLENLERİ BİRLEŞİN!
BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN
HALKLARA ÖZGÜRLÜK
KÜRDİYA AZADİ
YAŞASIN HALKLAR
BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİ BİRLEŞİN
YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ KARDEŞLİĞİ
TÜRKÜM
AND
SERDAR SAĞLAM
DOĞRUYUM. ÇALIŞKANIM.
YAŞAM KÜÇÜKLERİMİ KORUMAK.
ÜLKÜM YÜKSELMEK
BÜYÜKLERİMİ SAYMAKTIR.
İLERİ GİTMEKTİR.
YURDUMU MİLLETİMİ ÖZÜMDEN ÇOK SEVMEKTİR.
VARLIĞIM;
TÜRK VARLIĞINA,
ARMAĞAN OLSUN.
ÖĞRENCİ

Çoban Sülü; Trilyon Koyunuyla Aşınmayan yollarda „İlerlerken!

ÇOBAN SÜLÜ

DESTANI...

ÇOBAN OLUŞ

Minimini, tombul tombul bir yaramazdı sülü,
Sevimliydi neş'eliydi, olmuştu köyün gülü.

Komşuların tarlasından aşırırdı odunu,
Şakacıydı arsız değil şaşırırdı yolunu.

Köy meydanı o'na sahne hep konuşup dururdu,
Biri eğri yolda gitse, suratına vururdu.

Söz, laf ile sustururdu karşında bir köy olsa,
Hepsi birlik bir Sülü'ye gelipte karşı dursa.

Kaabiliyetliydi kâfir, uyuturdu âlemi,
Eksik idi defteriyle, bir elinde kalemi,

Dünya bu dönüp giderken, bizim sülü büyüdü,
Okul vakti gelip çattı okuluna yürüdü.

Bıçaktı bileniyordu okur yazar oldukça,
Ustura oldu hemi coşuyordu coştukça,

İşini de pek bilirdi boş şeylere bakmazdı,
Bir işte menfaat yoksa, kafasına takmazdı.

Yaz olunca okul biter, iş mevsimi açılır,
Bizim oğlan boş durur mu, nerede olsa çalışır

Köylük yer bu, daim iş yok, işin bir ucu boştu,
En kral iş çobanlıktı hemi keyfi de hoştu.

Çoban olmak kolay değil, torpil isteyen işti,
Bizimki tecrübeliydi, hep bu işlerde pişti.

«Beygirciler taifesi» o'na tanıdık olur,
Bu işlerde böyle torpil, bu yerlerden bulunur.

Hemen bir kulis yaydılar «Beygirciler taifesi»,
Dediler en kral çoban bu yoktur bundan ötesi...

Şişirdikçe şişirdiler, büyüdükçe büyüdü,
Saftı herkes rakip yoktu kulis rahat yürüdü.

Çoban'a bir rakip vardı, fakat pek «ihtiyardı,»
İstemediğini duymaz, bazısını duyardı.

İhtiyarcık duramadı Sülümüzün karşında
Rakipsiz çoban olmuştu, sürülerin başında.

Artık keyfi keyfti bizim kel kafalı oğlanın,
Hali perişandı artık ona karşı duranın.

Herkesin kuzusu vardı katmış idi sürüye,
Aidat ödeyecekti, bizim çapkın Sülüye,

Gel Keyfim gel, çıkıyordu sürüsüyle dağlara,
Dalıyordu kimse yoksa, bahçelere, bağlara...

Sürünün geliri çoktu, yünü, sütü hâkeza,
Sahipleri süt bulmazsa, derdi olmuştur kaza

Kardeşleri vardı ama, açık göz değillerdi,
Baktı olmuyor bu iş, üstlerine eğildi.

Yemesini bilmiyordu zavallı kardeşleri,
İlk önce hallettirdi, sürüdeki leşleri.

Kaza ile ölse kuzu derisini yüzerdi,
Kürkünü satardı, gelen paraları dizerdi.

Mevsim döndü kış gelmişti, ot yoktu
Sülücük bir plan yaptı; kardeşleri hep toktu,

Sürüler hep kırılacak diye yaygara yaptı,
Sözde tesadüfmüş gibi, kardeşleri ot sattı.

Başka tüccarlar da vardı, yakındı hem yerleri,
Kardeşinin otlarından, ucuz idiler hemi.

Bundan başka kurtaramaz, bu sürüleri dedi.
Helâl olsun üç kağıtla hem kazandı hem yedi.

Birlerinin üzerine, kondu diğer birleri,
Uğruna baraj kurdurdu, zay olmadı binleri.

Karınları dolmuştu, heyhât doymamışlardı,
Köyde yemedikleri birşey koymamışlardı.

Bu saltanat sürmezdi, böyle ebede kadar.
Bazıları bu işleri yıkmaya aldı karar.

Gözleri açılmıştı, birkaç kişinin birden,
Kalpleri kararmıştı, adamların kibirden.

Ama bizim sülü de bir an boş durmuyordu,
Bazı hesaplar yapıp, tezgâhlar kuruyordu,

Korkutmalıydı önce, el âlemin gözünü,
Yoksa dinlemezlerdi söylediği sözünü,

Kuzuları yayarken, parlak bir fikir geldi,
Çakallar geliyor! diye avaz avaz ünledi.

Amacı dikkatleri, başka yere çekmekti,
Alemin ocağına, incirleri dikmekti.

Köylüler inanmıştı, çakal yaygarasına,
Sülü yine meşhurdu, söz yoktu havasına.

Koşuyordu köylüler, sülü'nün her lafına,
Bakıyorlardı yine, sözünün cafcafına.

Köylüler gelipte hep, sülüye dert yanardı,
Bazı çaresizlikten, fakirlikten ağlardı.

Ayılar harekete, kırlardan başlamıştı,
Bazı zavallıları, tutupta haşlamıştı.

Bilmiyormuydu neydi, umursamadı sülü,
Büyük tehlikedeydi, habersiz yatan sürü.

Diyor idi ki «Dağlar, yürümekle aşınmaz,»
Va mı başka izahı, bilge kişi kaşınmaz.

Ayı bu; ne ar bilir, ne utanma, ne hâya,
Bu defa köy yerine, dağdan yağdırdı kaya.

Muhtar da yeter dedi, köy bekçisi de bıktı,
Çobanın bu tutumu, köylüleri de sıktı.

Baktılar bu iş değil, bayağı kötü gidiş,
Toplanıp düşündüler, dediler bitsin bu iş,

Çobandı parasıyla, bakıyordu sürüye,
Zay etti, aç bıraktı, herkes kızdı sülüye.

Madem aldın görevi, çalış paranı hak et,
Sürüye zeval verme, herbir işini pâk et.

Bayağı istismardı, ne su verdi ne de yem,
Neredeyse sürünün, ağzına vuracak gem.

Ama her defasında, yalanı çıkıyordu,
Usanıyordu herkes, bu işten bıkıyordu.

Bir gün gerçekten çakal, saldırsaydı sürüye,
Kimseler inanıpta, yetişmezdi sülüye.

Kuzu çakal bir yana, köylü can derdindeydi,
Kimsesiz kalıp herkes, Sülüye boyun eğdi.

Gün günü kovaladı, haftalar aylar oldu,
Bahar geçti güz geldi, yeşil tabiat soldu.

Yiyecek yoktu dağda, ot, çiçek kalmamıştı,
Yoksulluk dağı bırak, köyü bile sarmıştı

Millet açtı çaresiz, bitâp idi hastalar,
Sülü keyfliydi evde, vardı renk, renk pastalar,

Çakallar acıkınca, köye iner oldular,
Dağda fakir köylüye, saldırırdı ayılar.

Çobanlık seçimine, daha vakit vardı ya,
Bu gidişle sürüyü yem yapacak ayıya.

Neyse kesin kararı, ihtiyar meclis aldı,
Sülüden işi alıp, köy meydanına saldı.

Diyordu ki «Ben zaten, çekilip gidecektim.»
Bu sürüyü bir kaç ay, size devredecektim.

Köylü öyle kızdı ki, linç edecek oldu.
Sonra dediler değmez, sülü ile sulh oldu.

Seçime kadar bir kaç, çoban daha geldi ya,
Hepsi tecrübesizdi, kalıyorlardı yaya.

Bizimki baktı meydan, yine boşalacaktı,
Ayarladı kendini, yeniden dalacaktı.

Kolay değildi bu iş, bir defa düştü gözden,
Denemeliyim dedi, küsmek olmaz her sözden.

İşini biliyordu tanıdık idi herkes,
Çobanlar ayrıldıkça, dediki işler enfes.

Gelenler gidiyordu, daimi duran yoktu.
Tecrübesiz çobanlar, köylüyü dara soktu.

Millet yine sülüye, teklif edeceklerdi.
Önce kovulmuşsa da, gülüp geçeceklerdi.

Teklifi çıtlattılar, bir iki kulağına,
Şimdi sıra ondaydı, naz ekledi nazına.

Bana verilen görev geri alındı dedi,
Şimdi ilgilendirmez, koyun kuzunun derdi.

Aman dedi ahâli, gel çobanımız sen ol,
İster göbeğin büyüt, istersen kafan kel ol.

Çoban daim varsa va yoksa yoktur diyordu,
Köyün çaresizliğine, kıs kıs gülüyordu.

Gelmesine gelirdi, ama iş şimdi çoktu,
Kafasına uyacak yardımcıları yoktu.

Koyunlar kuzulamış, sürüleri artmıştı,
İşler karma karışık, dertleri çoğalmıştı.

Güç bela üç arkadaş, buldu kendi kendine,
Deva olur diyerek, köylülerin derdine.

Birisi köyün eski, emekli öğretmeni,
Pek sessiz idi daim, bilgili idi hemi.

İkincisi imamdı, ama bey... ne imamdı
İçte kırmızı mintan, yeşil cüppe tamamdı.

Üçüncüsü mert idi, karakol komutanı,
Hem çalışmayı sever hem severdi vatanı.

Bir ikinci neyse ne, korkmazdı hiç birinden,
Üçüncü bilgiliydi, şaşmazdı bildiğinden.

Köye köylüye hizmet, en büyük inancıydı,
Milletin yücelmesi, baştaki amacıydı.

Komutan üçünü de idare ediyordu,
Doğru yoldan sapana bir ihtar veriyordu,

Eski imamsa tembel zor işlerden kaçardı,
Olmaz vaatleriyle başına dert açardı.

Böylece dört arkadaş zor yola koyuldular.
Köylüye hizmet edip, bundan gurur duydular

Köy bu kıskançlar da var, BECO bunlardan biri,
Rengi kalbi kapkara, meşhur idi kibiri.

Bay BECO çoban iken, bir hadise olmuştu,
Sesini çıkarmayıp, fitne için susmuştu.

Komşu köye sandalye, satan birisi vardı,
Yeğeniydi Sülünün, başına bir dert sardı.

Sap gönderdi sandıkla, hep sandalye yerine,
BECO'ya fırsat çıktı kozbuldu ellerine.

Köyde bir dedikodu, çıktı aylardan sonra,
Sülücük fırça yedi hakaret ise tonla.

Şanssızmıydı bilemem, yolsuzlukları çoktu.
Çoban oldu olalı, akrabaları toktu.

Köyün derdi varsa va, yoksa yoktur diyordu.
Elinde kepçesiyle, habire yiyiyordu.

Vazifede merhamet, vatana ihanetti.
Ne yapalım, nettiyse, kendi başına etti.

Palavrası yoksulluk, fakirlik fukaralık,
Yolunu şaşırmıştı, yaptığı budalalık.

Onlar doğru yolda gitse, önlerine can feda,
Mübarekte hayat yok, üstelik büyük edâ.

Çoban Sülü kızma bana, bildiğimi söyledim.
Yine Allah'ına şükret, doksan beyit eyledim.

ALTI SOSYAL DİLİM

DESTANLARI

Kıvançta ve tasada ortak, asırların kazandırdığı şuurla kaynaşmış bir milletiz biz... Ne halklar vardır bizde nede sınıflar... Birbiriyle içiçe yaşıyan 6 sosyal dilim var.. **İŞÇİ, KÖYLÜ, İŞVEREN, ESNAF, MEMUR, SERBEST MESLEK SAHİBİ**... Bundan böyle bu dilimlerin destanını vereceğiz size...

MİLLİ DEVLET GÜÇLÜ İKTİDARDA

EZİLMEYECEKSİN

işçi destanı

Uzakta bir kalabalık, bağrışmalar çağrışmalar,
Dikkatimi çekti dedim, ne oluyor acep ne var..

En iyisi topluluğu yakından incelemeli,
Neyin olup bittiğini adamından öğrenmeli.

Dururmuyum hemen koştum topluluk bulunan yere
Gürültüler artıyordu heyecanlandım bu kere..

Karışıverdim araya, herkes başlamış naraya
Koşuşup, bağrışan çoktu, bağırsan bile havaya...

Maksadım nelerin olup bittiğini öğrenmekti
Merakımının sonunda ne olacağını görmekti..

Ellerinde kartonlarda yazılı yazılar vardı,
Acep hepsi sakatmıydı hep sol kollar havadaydı.

Acıdım şöyle bir baktım, hepsi solaktı bunların.
Pankartları, budağına asılmıştı, odunların..

Taşımaya kol gerekti koca odunları,
Zavallılar hem taşıyıp hemde sallardı bunları

Yüzlerinde renk kalmamış, bıyıklar ağızı örtmüş,
Traş paralarıda yok, saçlar omuza dökülmüş.

İmkansızlıktan pek dardı ayakta pantolonları,
Çoğunun renkleri kaçık, rengarenkti yamaları

Helak oluyordu herkes, avaz avaz bağırmaktan,
Bazısı özgürlük diyor, dem vuruyor hür olmaktan

İyi hoş dedimde çöktüm oturanların yanına,
Solukları kesilmişti, kastı var gibi canına..

Esmer yağız idi biri, şarklı olduğu belliydi.
Mert idi karakteri, saftı pek tatlı dilliydi..

Düşündüm ne arıyorsam, yalnız bunda bulacaktım,
Dertleri neyse bunların, sorup anlayacaktım

Garip derdinden anlarız, ahbap olduk çok geçmeden,
Kalabalıktan çıkardım, dikkatlerini çekmeden...

Kardeşim dedim bak dinle, neden toplandınız böyle
Madem arkadaşım oldun, işin doğrusunu söyle

Vallah kardeşim dedi, bizler tüm ilericiyiz.
Grev yapıyorduk burda faşistleri ezeceğiz..

Türkiyenin halklarına baskı yapıyorlar dedi,
Kurtuluş devrimdir derken yüz yapısıda gerildi...

Dedi; fabrikalarda çalışır emeğimizi satarız.
Akşam olur karnımız aç tok niyetine yatarız.

Sosyal adalette yoktur patronlar hep villalarda,
Zengini bizi sömürür, bütün günü yalılarda

Bu anlattıklarını bilirim dedim, çare ne?..
Peki nasıl oldu girdin böyle işlerin içine?

Dedi ki karnımız açtı, bunlar bizi doyurdular
Dertlisiniz sizler deyip hakkımızı kayırdılar.

Köyde kız yüzü görmedik, el sürmedik ellerine.
Burda kızlar bize geldi çağırdı fikirlerine

Birşey esirgemediler, ne istediysek yaptılar,
Nikâh diye tutturmayıp bazen bizimle yattılar..

Para da bol. silahta bol kız da bulduk. iş iyi..
Hayatımız budur artık, boşvermişiz herşeyi.

Anlattığın bitti ise benide dinle dedim.
İçimden geçen şeyleri teker teker söyledim.

Dertlisin kardeşim, bunu çok iyi biliyorum,
Çaresini ara önce, boşvermek yok diyorum,

Aç ta kalsak, susuz olsak, kız yüzü görmesekte.
Gayrı meşru yaşamayıp, diskoya gitmesekte,

Bunlar geçici şeylerdir. önce düşünmeliyiz.
Yalnız kendi fikrimizle çareyi bulmalıyız.

Dertler bizim, biz biliriz derdimizin hallini,
Her yiğit, millet uğruna adamalı kendini..

Görev şuurundan yoksun, hep greve gitmekle,
Devamızı bulamayız, hep yabancı destekle...

Kardeş olarak görmeli herkesi sevmelisin,
'MİLLET'in menfaatini en önde bilmelisin.

İlk önce iyicene dertleri göreceksin,
Kendi bünyemize uyan çareyi seçeceksin.

Sen işçisin haklarını sendika savunur ya,
TEK SENDİKA olmalı senin her iş kolunda.

Kaydolmalı TÜM İŞÇİ o «Tek TİP» sendikaya
Birlikten kuvvet doğar, güç dinlemez karşında..

Bu «DÖRT MİLYON» işçinin birleşmesi demektir,
En birinci hedef «ÜRETİM»i yükseltmektir.

Milli gelir artınca daha adil dağılım,
Biriken paralarla daha büyük yatırım.

İŞÇİ TASARRUF ve YATIRIM SANDIKLARI»n da
Birikecektir paran, sana güven, yarına..

Ayda maaşından tek, yüzde on vereceksin,
Yarın sende yücelip, YURDU YÜCELTECEKSİN!.

İşte kardeşim budur, dedim, görüşlerimiz,
Kendi «ÖZ» fikrimiz bu, BU YOLDA BİRLEŞİNİZ..

Herkes tanır işvereni yakından, uzağından.
Birçok kişi geçmiştir onların tuzağından.

Hepside bir değildir. iyileride çoktur,
Sitemimiz kötüye, çünkü, hakları budur.

İşçiden dert dinledik pek çok nasihat ettik,
Doğru yolu gösterip, kalplerini fethettik.

Şimdide işverenden fikrini soracağız,
Onlara da endoğru çözümü bulacağız.

Doğru yoldan sapmış bir işveren var yakında
Adı «ÇOKYER HİÇVERMEZ» az oturdum yanında

Göbeği çok iriydi yirmibeş otuz aylık,
Gerdanı kat kat idi, göğsüne doğru sarkık.

Ensesi de kalmazdı göbeğinden geriye.
Rüşvet falan yemezdi, aldığı hep «HEDİYE»

Yolcu uçaklarına pist vardı kafasında.
Onun gibi irisi yok idi tayfasında.

Bir bürosu vardı ki sanki cennetten köşe,
«İŞVERENCİK» burada bakarmış bütün işe..

Koltukları mis gibi otur gömül içine,
Hertaraf ahşap kaplı, ne toz var, ne reçine..

Amerikan barında rengârenk içki dolu.
Herifçi oğlu bulmuş, kendine uygun yolu.

Yaşayışına baktım «LÜKSOĞLULÜKS» tü,
İşçileri düşündüm, çoğu hayata küstü.

Yeter diye düşündüm, anlat dedim herşeyi.
Doğruyu söyle bana, gizli koyma birşeyi.

Dediki: «Çok kabasın, görgüyü bilmiyorsun,
Suratın neden asık, neden hiç gülmüyorsun.

«Nazik olmalısın ya sende görmedim bunu.
Oh.. Pardon.. Nerden geldik, dağıttık şu konuyu?

İŞÇİ DERDİ» deyince, «Haaaa.. O mu dedi, MERSİ..
Neyini anlatayım. şikayetin neresi

Karınlarını bizler doyururuz herzaman,
Onlar ise nankörlük yapıyorlar durmadan,

Kazancımın tam «BİNDE BİRİNİ» veriyorum,
Geri kalan azıcık kâra şükrediyorum,

Hak, hak isteriz diye geliyorlar kapıma,
Bazen ileri gidip, dikilirler karşıma..

«HAK» neymiş? Al birader, verdiğimi almalı,
GÖNÜL zengin olupta kanaat buyurmalı.

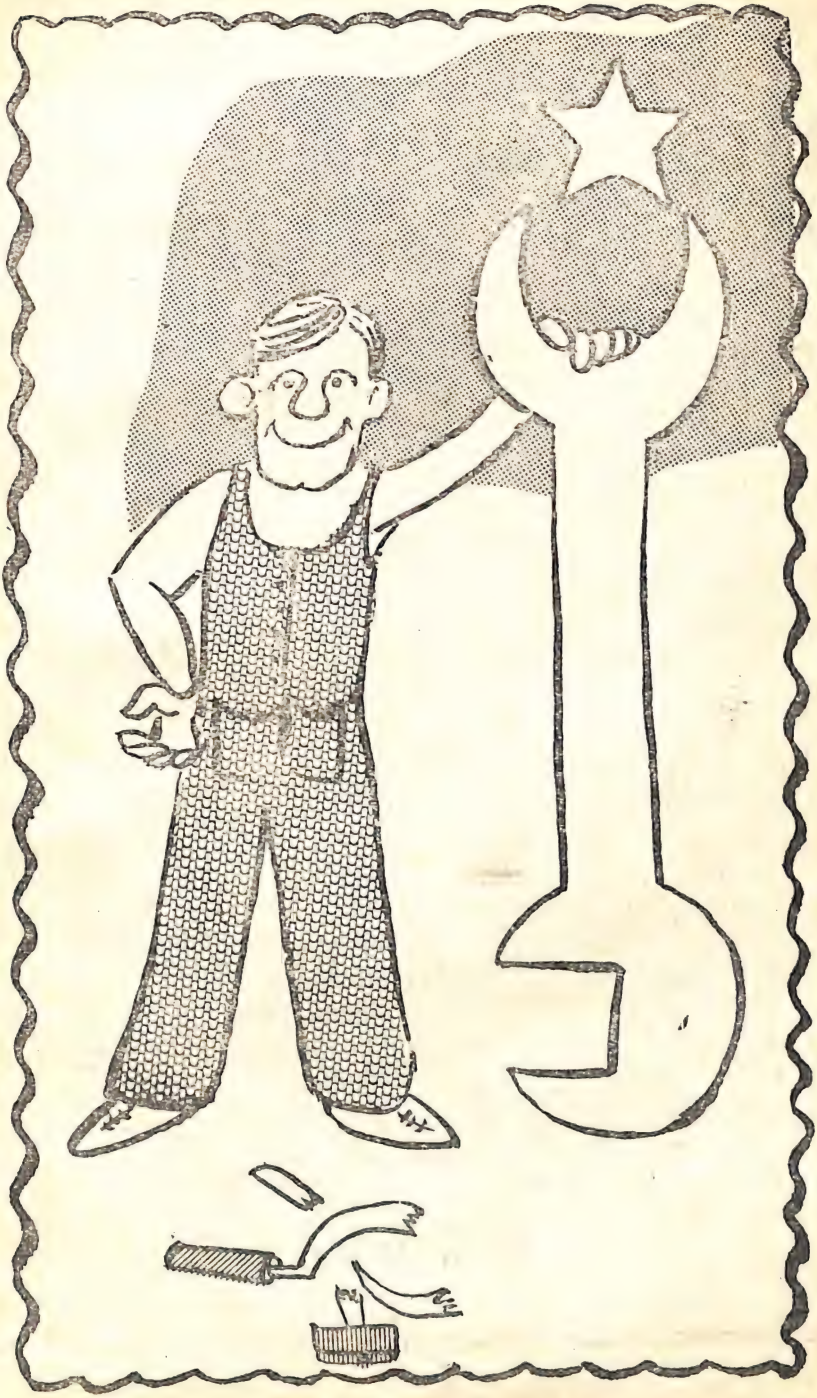

Komşusu aç iken, tok yatan
BİZDEN DEĞİLDİR!...

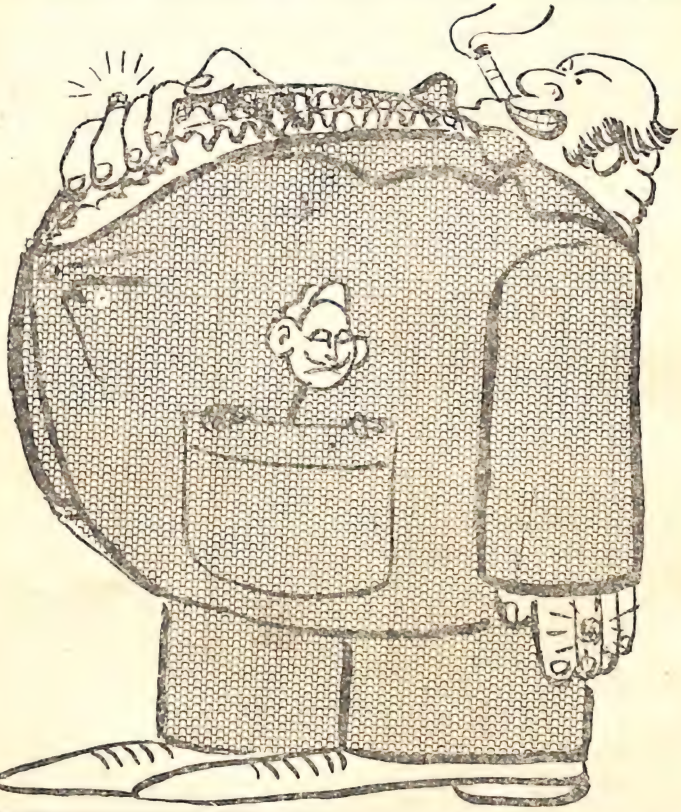

İŞVEREN DESTANI...

«ATARIM, dedi böyle «HAK HAK» diye geleni,
Fare gibi durmadan deliyorlar kesemi..»

Söz geldi bana düştü, anlatmaya başladım.
Dedimki: «Bu iş değil», haksız idi haşladım.

Hazreti PEYGAMBER (S.A.V.) buyurmuşki; «İŞÇİNİN
HAKKINI ALIN TERİ KURUMADAN SİZ VERİN»

Belkide bu sözü hiç duymadınız sanırım
«UYGULUYORUM» dersen, sanmaki inanırım..

ALLAH korkusu olan, işçileri kayırır,
Hakları neyse verip, önce onu doyurur.

İşçinin önce hayat şartları düzelmeli,
O da doğru çalışıp, hak etsin emeğini.

«İŞVEREN BİRLİĞİ» ni kurup, kaydolun önce
Tasarruf miktarları uymalı maddi güce

Yapacağın tasarruf hesaplarla bulunsun.
Üyelerce bu miktar sandıklara sunulsun.

Göreceksinki kesin adalet hüküm sürer,
Böylece ne «ARACI» nede «KAÇAKÇI» türer..

Her «DİLİM» in SİGORTA, GÜVENLİK teşkilatı
Kurulacak, herkesin sağlanacak rahatı..

İçinde huzur dolu. rahat çalışacaksın.
Küçük işvereninde elinden tutacaksın.

Bilirsin; «ŞAHSİYETİN TEMELİ MÜLKİYETTİR»
Herkes fabrikalara ortak edilecektir.

Hem maaşını alıp hemde her yıl sonunda
Ortak olacaksınız; FABRİKANIN KÂRINA

«Herkese MÜLK, herkese FABRİKADA ORTAKLIK»
İşte; «MİLLET SEKTÖRÜ» çalış, kurulsun artık!..

Hem; «KAMU sektöründe, ÖZEL» sektörde, ayrı,
«İŞVEREN TASARRUF ve YATIRIM SANDIKLARI»

Kurulup, işveren de tasarrufa dönecek,
Toplu yatırımlarla yurdun yüzü gülecek..

Adilde olacaksın, haram yemeyeceksin.
Başkasının rızkına da göz dikmeyeceksin.

«MİLLETİN'İN ŞANINA» leke düşürmeyesin
Fakirlere yardım et, ağalık sürmeyesin..

Böylece hem Türklüğe de hizmet edeceksin,
Yücelteceksin «YURDU», vazife, bileceksin..

Koru «GELENEĞİNİ» yaşa ÖZ BENLİĞİNİ»,
MİLLET SEKTÖRÜNÜ» kur, yücelt «TÜRK MİLLETİNİ»...

Varolan,

Istenen,

Őzlenen:

Şahsi menfaatlerin bir sınırı olmalıdır. Milli menfaatler daim üstün tutulmalıdır!..

esnaf destanı

İşçi ile çıktık yola, işverenide aldık,
ESNAF kardeşlerimizin aralarına daldık.

Şöyle tanıyalım dedik, dizildi Kasap, Manav.
İyileri baş tacımız, bir kısmının derdi av.

Kişilerin çoğu iyi niyetliydiler ama,
Uymak isteyende vardı akıp giden zamana..

İşte böyle bir bakkala rastladıkta dertleştik,
En sonunda en doğru fikirlerde birleştik

Müsaade edersen birkaç sorum var;
Anlatırmısınız neden yüksek; FİATLAR?

Üreticimi suçludur, yoksa toptancılarmı?
Bu işlerde bedavadan geçinenlerde varmı?

Her el değiştiğinde, kabarıyor fiatlar.
Kime sorsan suçsuzdur, hep başkasını suçlar,

Senden ricam şu fiatları biraz alçak tak,
Yoksa boynumuz yukarı bakmaktan kırılacak.

Kazıklarında kalın, yontsana uçlarından,
Fileyede sığmıyor. az yeter parçasından..

Tamam, tamam, dedi dur, anlatıyorum dinle,
Şunu bilki vaktimi kaybedemem seninle.

Gelirim çok, işim iyi, malı beğenen alsın,
Tek derdim yok, ister ise mallar yerinde kalsın..

Sokaktan toplamadımya, sebilmi yapacağım,
Bunca çalış, beleş dağıt ben açmı kalacağım?..

Parasıyla aldım şurda gördüğün tüm malları,
İşine gelenler alsın, veresiye yok gayrı..

Müşteriyi zorla tutup, illa al demiyorum,
Kaça istersem satarım hak falan yemiyorum..

Esnaf hali, borsası var karasıyla akıyla,
Çalışıp kazanıyorum hep yüzümün pâkıyla.

Yalnız benmi kaldım koca dünyayı düzeltecek?
Ben doğru çalışsam bile, başkası ne edecek?..

Rezilliğim bana kalır; dünyada sürünürüm,
Beş parasız nere gitsem, ezilir, sürülürüm.

Serbest rekabet dünyası, ucuz satsam kazanmam,
Benim karnım doysun yeter, başka birşey anlamam..

Haklıydı. haklıydı fakat, haksız yönüde vardı.
Baştaki büyük hatası görüş açısı dardı.

Hep ben dedi, şahsiyatı herşeyden üstün tuttu,
ŞU MİLLETİMİZ bizlerden ne bekliyor unuttu..

Cebi dolsada insanın, yinede gözü doymaz
Kalkınmamız kardeşe kazık atmakla olmaz.

Şahsi menfatlerin bir sınırı olmalıdır.
Milli menfaatler daim üstün tutulmalıdır.

Fedekârlık anlayış, tüm MİLLETİNE sevgi,
Azim, çalışkanlık, daim özüne uygun bilgi.

Bu yolda bencilikten taklitçilikten uzak.
Yükseleceksin elbet, namert kursada tuzak..

Şunu düşün; Ülkede, bir esnaf sen değilsin.
Sayınız ÜÇ MİLYON'u aştı, şimdi hedefin;

Darmadağınık, küçük ÖRGÜT leri kaldırmak,
İŞKOLUNDA MECBURİ TEK SENDİKANI kurmak..

Böylece sendikanda birtek vücut bulursun,
İÇ FİNANSMAN'da kaynak yaratıcı olursun.

BAĞ-KUR'un ile sosyal güvenliğe kavuştun.
MECBURİ TASARRUF'la dinecek, yarın korkun.

Daha dinamik daha rasyonel sendikan var,
Onlar «Bizim» desede boşver, senin YARINLAR..

ESNAF TASARRUF ve YATIRIM SANDIKLARI'na
Yalnız yetmişbeş lira yatıracaksın ayda.

Göreceksin birlikten nasıl bir kuvvet doğar,
Tasarrufun bir yılda 1,8 MİLYAR..

Bu parayla dört yana fabrikanda kurulur,
Boş gezeninde kalmaz, herkese İŞ bulunur.

Ortakta olacaksın, kendi tasarrufunla,
Haksızlık, iltimas yok, hakkın belli kanunla.

Böylece bunlar senin eserin olacaktır,
Her geçen yıl gelirin dahada artacaktır.

Fabrikaya ortaksın, yıl sonunda kârada,
Kendi malında çalış. o uğrarmı zarara?..

İşte böyle MİLLET SEKTÖRÜ kurulacak.
Adil bir tarzda MİLLET buna sahip olacak..

Köyde TARIM KENTİ'ne olacaktır desteğin,
O zaman gururla gez, helâl olsun emeğin.

İşte ESNAF KARDEŞİM, hedefin bu olmalı.
Öz benliğimize uyan BU DÜZEN KURULMALI

"TARIM KENTLERİ"
yiğit köylümün, KURTULUŞU OLACAK...

KÖYLÜ DESTANI...

Hepimiz köylüyüz anlarız halımızdan,
Fedâkarlık yaparız dost için canımızdan,

Toyuyla, düğünüyle, adetiyle bütünüz,
Dertler kemirse bile, yine güler yüzümüz.

Büyük şehirlerde yine yaşarız geleneği.
Kendini bilenlerin bozulmaz öz benliği.

Köylümüz ta uzaktan tanınır, gülüşüyle,
Özündede ayrıdır fikir düşünüyle..

Memleketin hasreti tütüyorken gözümde,
Bir köylüyle tanıştık gariban kahvesinde

Yaşı daha gençti ya iyicene çökmüştü,
Ağır hayat şartları belini de bükmüştü,

Kısacık saçları ak, alnı, yüzü kırışmış,
Herkes gibi o da bir köşeciğe sıkışmış.

Nasırlı ellerinde boşalmış çay bardağı,
Gözleri dalıp gitmiş, düşünüyor uzağı..

Belliki tarlasından, köyünden düşmüş ayrı,
Burada garip kalmış ümidi sönmüş gayri

Birden beni karşında görünce afalladı,
Efendiydi tipimiz, kendini toparladı..

SELAMÜN ALEYKÜM deyip oturunca karşında
Kimbilir neler neler düşünmüştü ilk anda..

Hal hatır sorduk, sonra sohbeti ilerlettik,
Bağrımız yanık bizim, hep dertlerden söz ettik.

Garip kalmıştı burda dost yüzü görmemişti,
Candan arkadaş bulup, içini dökmemişti.

Anlatmaya başladı yaşayışını bir bir,
Dedi «şunu bilsinler; köylü hayvan değildir.

Çamurlu tarlalarda kış boyu didiniriz.
Yazın güneş kavurur, canımızdan bezeriz..

Bir avuç kadar tarla ne verirki insana?
Ele ırgatlık etmek ne kazandırır bana,..

Ağalar başka alem. fabrikatörü köyün,
Bütün gün çalışırsın, kazancın bir tek öğün.

Hiçbir hizmet görmedik; ne su, ne yol, ne okul
Elektrik rüyamız, gel sağlık ocağı bul..

Bunların hepsi hayal, şimdilik bizim için,
Yaşamak bin dert bize, tek düşmanımız geçim.

Sözde vatandaşız?.. Kanunlarda hep eşit.
Uygulama bambaşka, ayırım çeşit çeşit

Parası bol olana açılmayan kapı yok.
Bizim işimiz olsa, aldığımız cevap: YOK

Kanunların nimeti zenginler içindir??
Kısıtlamalar bize yasaklar bizimmidir?.

Çağımız feza çağı, hâla mağaradayız,
Feleğin çemberinde, hayatla kumardayız.

Devlet kredi verir, üç-beş kuruş faizle,
Dayısı olan kapar, havası kalır bize..

Zengini torpil bulur, tonla kredi alır,
Bizim gibi fakirler sahipsiz, yetim kalır.

Daha neler anlattı, şehirde nolduğunu,
Her gittiği daireden nasıl kovulduğunu,

İnşaata «AMELE», birgün tok, beş gün aç,
«İŞPORTACI», HAMALLIK», başına dert aç ta aç..

Dedimki işte bizi böyle görmek işterler,
Yaşamak için Ölen fakirlere gülerler..

Kopmayalım kardeşim köyümüz, tarlamızdan
Bırak ne derse desin hainler arkamızdan.

TARIM KENTLERİ kurup, toprağa kavuşmalı,
Çiftçilik yapmayanda, şehire kaçmamalı..

Fabrika, küçük çapta atelyede kurulur,
Göreceksin, herkese uygun bir iş bulunur.

Merkez köyde sanayin, tamirhanen, ocağın.
Orta, lise bile var, mutludur her bucağın.

Ortalama ON köyünbirleşecek merkeze,
Her türlü hizmet gelir refah gelir herkese..

Ayrıca, KÖYLÜ ÇİFTÇİ YATIRIM SANDIĞIN var,
Ayda elli lira iç finansmanı karşılar.

SANAYİ KENTLERİ'nin kurulmasından sonra,
Çiftçilerin sayısı inecek üç milyona

İşte bu düzeni kur, yalnız bir sene sonra,
Tasarrufun ulaşır 1,8 MİLYARA..

Demekki dışarıdan bir fikir almasakta,
Yağımızla kavrulup, dış destek bulmasakta,

Birlikten kuvvet doğar. Birlik çalışmalıyız.
Kendi tarım kentlerimizi biz kurmalıyız.

«AYIRIMSIZ-SINIFSIZ» «BİRLİK» neymiş görsünler,
Kardeşçe yaşamayı bizlerden öğrensinler..

MİLLETİN EFENDİSİ gerçek köylü olandır.
Gerçek köylü Millet'i ile gurur duyandır.

– Sonra acığıma "HALKA İNELİM" dedik;
Tesadüf (!), senin sırtına bindik !...
– Kaderim mi bu ?.. Böylemi yazılmış yazım ?..

Serbest meslek erbabı koş artık
hedefine, kurulsun
özlediğin MİLLİYETÇİ TÜRKİYE.

SERBEST MESLEK

SAHİPLERİ DESTANI

Serbest meslek sahibi memnunmuydu acaba,
Kahrettiği yokmuydu, yaşadığı hayata?..

İşte bu soru geldi, kafamıza takıldı,
Onların hayatına bu yönünden bakıldı.

Peşin hüküm vermeden, karara varmak için,
Onlarla görüştük biz. sizde bu yolu seçin..

İlk önce takıştık ya, bu doğru, bu değildir,
En son mutabık kaldık, çünkü özlerimiz bir.

Doktorlara yönelttik. önce tüm soruları,
Sağolsun, anlattılar, onlarda doğruları;

Okul hayatları zor uzun hemde masraflı,
Yıpranırlar acılar yüreklerinde saklı..

Dedim; ailenizde perişandır, umut sen,
En büyük arzuları bitirip geri dönmen.

ANADOLU'nda YOKSUL MİLLETİN seni bekler,
Ona hizmet götürsen belki ölmeyecekler..

Anlıyorum, belkide çok az kazanacaksın,
Araban olmayacak, kiracı kalacaksın

Ama ruhunda insan sevgisi yatıyorsa,
Bir parçacık merhamet, biraz erkeklik varsa,

Çektiğin sıkıntıyı, FAKİRLİĞİ unutma,
Aç sefil MİLLETİNİ, birkaç kuruşa satma.

MADDİ OLANAK dersen, var git amerikaya.
Hasta ırkına faşist dersen, çek git rusyaya.

Ama ATAM ne demiş dinle kulak ver ona,
«BENİ TESLİM EDİNİZ, TÜRK DOKTORLARINA»,

İşte bu söz bizleri biraz düşündürmeli,
Neden TÜRK DOKTORU'nu seçtiğini bilmeli..

Mühendisimiz başka, dişçimiz başka değer
Fizikçinin kadrini iyi bilirsek eğer,

Onlarda Türk çocuğu, neden ele gitsinler?
Neden maddiyat için ele kulluk etsinler?

Devletinde hakkı var, vatanında kulunda
Burda hizmet etsinler, gözümüz yok pulunda

Araştırma yapmazsa, makinacı, mimarım
Bu Millet güçlenipte kalkınır mı sorarım

Herşeyi konuşurda, uygulama gelince.
İtina göstermeyiz işlere gereğince.

Gün geçirmek için mi çalışmıştık yıllardır?
İsraf ettiğimiz an· Millete de zarardır.

Avukatlarımızda yokluğun baskısından
Doğrudan saptırılmış, döndürülmüş yolundan,

Bunların tek nedeni, ferdi yapılan işler,
Ne yapsınlar, birliğin gücünü görmemişler.

Demekki artık Milli Ülküde birleşmeli,
Hedefler belirtilip o yönde yürünmeli

O zaman şuursuzluk, gafillik sona erer.
Aşılır hep birlikte, engeller birer birer.

Bunun için sendikan hep arkanda olmalı.
Mecburi tasarruf sandığında kurulmalı.

Öyle bir sendika ki her iş kolunda tek tip
Parçalanmadan uzak, tek merkezde birleşip,

Kafa ve kasa bütün, bir tek vücut olmalı
Bütün haksızlıklara karşı güçlü olmalı..

Özgürlük nutukuyla, ufak bir iş yerinde,
Pek çok sendika kurup işçi bütünlüğüne,

Zarar verilmemeli, rakip diye sendikan.
Aynı iş kardeşine ayıptır cephe alman

Hem bu işçinin değil patronun kârınadır,
Tek tipte birleş kardeş, parçalanmayı kaldır!.

Etkili, serbest karar almak için sendikan,
Bağımsız olmalıdır. rahat olmalı her an.

Merkezi politika, uygulansın şubende,
En kısa yoldan çare bulunur bütün derde.

Gördüğün gibi güçlü, sendikanda olacak.
Tasarrufa yönelmiş bir cemiyet doğacak.

Lâf değil, plânlı bir çalışmanın içinde,
Tek yürek ve tek bilek, olacağız bizimde.

Yaşamak hakkımızdır, milletçe sulh içinde.
Hedefler bitmeyecek, herkes bunu bilsinde,

Ona göre azimli çalışmaya girilsin
Haksızlıklara karşı «KUTLU SAVAŞ» verilsin!..

Çalışmamız Millete mutluluk getirmeli
Meslek ağalığına artık son verilmeli

Hakkını almalıdır. alın teri dökenler
Ekmeğini arslanın ağızından sökenler.

İte, çakala pay yok· rüşvet yok. iltimas yok,
Haksız yere, parayla köşe başı kapmak yok

SERBEST MESLEK ERBABI koş artık hedefine
Kurulsun MİLLİYETÇİ, TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE

1. Öylesi değil;
2. Böylesi için...

MEYAK KURULSUN, MEMUR KURTULSUN!...

memur DESTANI...

Altı sosyal dilimin en değerli varlığı,
Memurları da bulduk, bitirdik ayrılığı.

Hasretle bu birliğin sevincini yaşadık,
Dertlerimize en son çareleri aradık.

Şimdiye kadar memur hep hor görülmüştü,
En sonunda böylesi güç duruma düşmüştü...

Hatır gönül girince disiplinde bozulmuş,
Kötü niyetliler de bu durumu koz bulmuş...

«Bu gün git, yarın gel» ci yapılmış memurlar hep
Kişiliksiz yöneticiler olmuşlar, buna sebep!

Şahsi işleri için çalıştırmış keyfince,
«Amir bey» sevilipte sayılacak iyice...

Onun bunun sırtından, yükselmek göğe kadar,
«Devlet hakkı» yenince, bu mevki neye yarar?

Bunu bilip, düşünen, yüz yıl geçse yükselmez,
Amirin yalanına alet olmayan gülmez!..

Memurun birleşmesi engellenmiş, yıllarca,
Emeğinin değeri verilmemiş; Hunharca!

Esnafa'da borçlanmış, borç üstüne borç yapmış,
Yolunu çevirmişler, zavallı daim kaçmış,

Şahsiyeti çiğnenmiş, el alemin içinde,
Yoksulluğu itilmiş «Lüks» hayattan geçin de,

Sonra da kalkmış ondan hep görev beklemişiz,
Zavallı memurları, durmadan kemirmişiz!...

Hiç birşey verilmeden, karşılık istenirmi
Hor görülen birinden, çalışma beklenirmi?

Kat sayı çıkmazında daim kat kat olmuşlar,
El alem yükselirken, onlar sabit kalmışlar...

Kaprislerin aleti edilmiş yıllar boyu,
Bir yandan kovulurken, kuruyup gitmiş soyu...

Hep, kiracı dolaşmak, evsiz barksız, gel de gör;
Ne kadar zordur bilsen maaşı tut, ele ver!

Kış kar, soğuk demeden, yüklenir eşyasını,
Taininin peşinde kovalar parasını.

Dertleri bilirsiniz, durumlarımız farksız,
Kafa kafaya verip, düşünelim tarafsız,

Şüphesiz ki aynı fikri ileri süreceğiz,
Tek çözümde birleşip, şunları diyeceğiz;

İlk önce birleşmeli sendikanda memurlar
Burada, gerekecek tüm güçleri bulurlar.

Artık birlik halinde ararlar haklarını,
Savunurlar, en güzel, güçlü davalarını!..

Gerekirse millî tip birliğinde, hak için
Direnişi de yaparsın, problem olmaz geçim

Meyak dahada güzelleşecek artık,
Böyle kalmasından millet olarak bıktık,

«Memur Yardımlaşma Sandığı» tek gayemiz,
Orada bütünleşip kalkınmak hedefimiz!..

Azimle, iradeyle, kutlu hedefe doğru,
Koşacağız, durmadan, gelecek yolun sonu.

Hedefler bitmeyecek, koştukça koşacağız,
Yorulma bilmeyecek, aştıkça aşacağız.

Usulsüzlük, yapana, rüşvet veren rezile
Hor görene... sözüm var, bizi karşısında bile!...

Moskofun ayısını, karşımıza koymuşlar,
Biz onla uğraşırken, onlar bizi soymuşlar

Sıra gelecek sol'a, sıra gelecek bir gün
Çıkacak sırtındaki ayı postundan kürkün,

Gidinin komünisti, sonun geldi sayılır,
Yakında masonunda o maskesi sıyrılır,

Sanmayınki yobazız, görüş açılarımız dar,
Biz de düşünüyoruz, bizimde aklımız var,

«Sahte milliyetçilik» taslayan göbeklerde
Hesap vereceklerdir, bu millete, elbette!

Kısaca altı sosyal dilim budur arkadaşlarım,
Bu yolda gönül vermiş yiğitler ikutlarım!...

Bu yol ki Fakirlerin kanla çizdiği yoldur,
Bu yol şehitlerimin nurlarıyla doludur,

Bu yolda yürüyenler, Allah'a güvenirler,
Bu yolda yürüyenler, Türklük'le övünürler,

Turan kapılarında, ağızlarında tekbir,
Bu yolcuya ne mutlu, ülküsü tek, kalpler bir,

Yaşasın dünya Türklüğü'nün bağımsızlık savaşını verenler
Yaşasın hak yolunda, kalplere gömülenler

Irkımızla övünüp, Türk gibi başlayalım,
Dinimize güvenip, Türk gibi yol alalım,

Başladığımız işi, Türk gibi bitirelim,
Altı sosyal dilimi Biz gerçekleştirelim.

BÜROKRASİDEN KURTULUŞ;
TÜRK-İSLAM sentezinde..

Güldürürken
Düşündüren

Çaylak

MİZAH SAHASINDA MİLLİYETÇİLERİN
EN GÜÇLÜ SESİDİR... (Hele seçim öncesi)

Seyyah-ı Fakir EVLİYA ÇELEBİ
Abdurrahim KARAKOÇ
Uğur TEKİN
Tuncer ÖZBAYKAL
Özdemir BALARISI-Cenk KORAY
ve enfes çizgileriyle
YEHİP SİNAN - *NEJAT UYGUR*

Çaylak; bütün sayfalarını amatör karikatürist ve yazarlara açık tutan tek dergidir...

MİZAH DERGİMİZ MA'TEESSÜF SOLA AÇIK DEĞİLDİR!.

Rüzgarlı sok Nu. 41 Ulus/ANKARA

KARA EŞEK DESTANI

Anlayanlar İçin

GENÇ KORKUT SİZLERLE

10 Lira

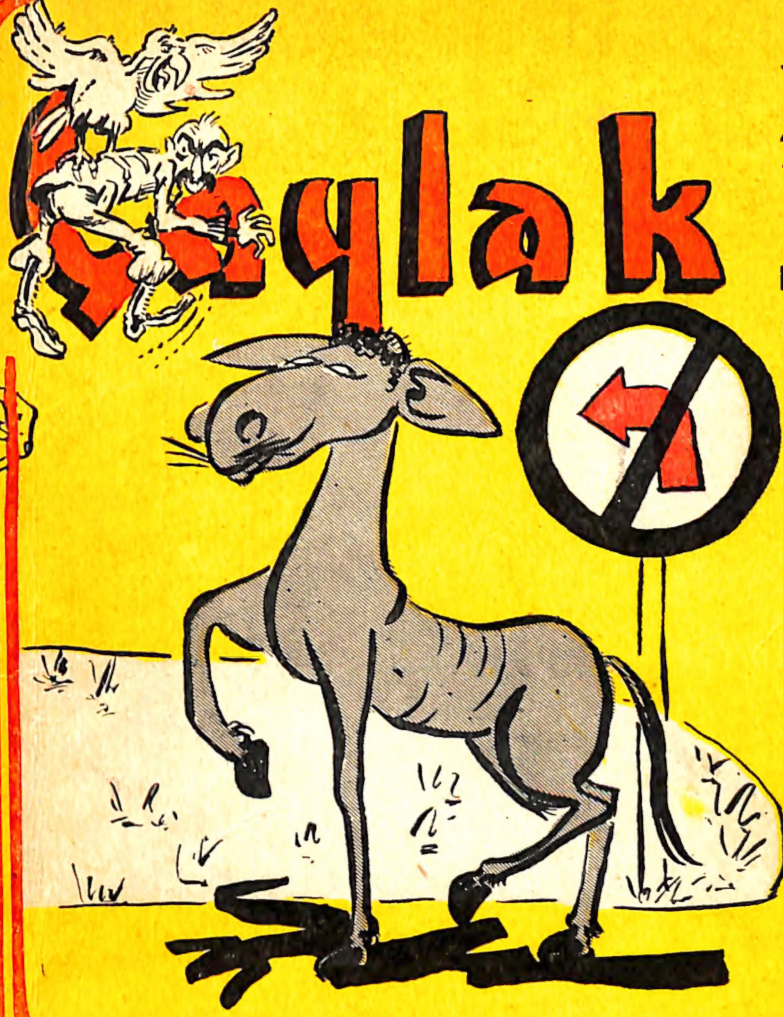

YAYINLARI

kara eşek DESTANI